

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Venerabilis Abbatis Cluniacensis; Illvstrivm
Miracvlorvm Libri II**

Petrus <Cluny, Abt>

Coloniae, 1611

XXIII. De defuncto milite, qui ter apparuit cuidam presbytero.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64969)

*Moniali clau-
sura mi-
raculo
approba-
tur.* quæ nunc locuta est, mulieris, recede-
gnis pestifer ab ancillarum Dei habita-
culis, nec damna aliqua ultra inferre præ-
sumas. His à pontifice verbis prolatis,
sicut mihi testificati sunt qui viderunt,
repente immensitas flammaram inuisi-
bili virtute repressa, velut ferreo muro
obstante ultra procedere non potuit, &
absque vilo humano subsidio, absque a-
liqua pluiæ gutta, incredibili celeritate
semetipsam extinxit. Sic magnifico atq;
insperato miraculo, sanctarum propo-
situm mulierum sibi bene acceptum esse,
diuina pietas comprobauit, & veræ fidei
merito, omnia possibilis credenti, sicut
in Euangelio promiserat, demonstra-
uit.

*De defuncto milite, qui ter apparuit cui-
dam presbytero.*

CAPVT XXIII.

MEMINI me superius promi-
sisse, quod visiones siue reuelationes defunctorum, quas in
Cluniaco vel circa contigisse audieram,
primo ad mediū deferrē: & sic illis, quæ
de proximo cognoueram præmissis, pe-
detētim ad remotiora stilum transferē.
Quod

Quod quidē vt institueram agere coepi, sed alijs de eodem loco narrandis miraculis inuitatus, aliqua non minoris vt credo vtilitatis interfereere volui. Quibus explicitis, iam ad ea quæ propulerat stilius ordinatè recurrat. Superest adhuc in Vieanensi pago Presbyter Stephanus nomine, vir inter multos sui ordinis viros honestatis & religionis fama præcellens, qui mihi ea quæ dicturus sum vera esse, fide interposita coram multis, qui mecum erant fratribus, retulit. Quæ quia se vidisse dicebat, ipsum introduco loquentem, vt non à me, sed quasi ab ipso qui mihi primo retulit, audiatur. Miles (ait) quidam de castello Moras Guido nomine, in prælio vulneratus, indeque domum reportatus, ad extrema peuenit. Ad quem cum lecto decumberet, proprius eius Episcopus, Viennensis scilicet Archiepiscopus Guido, qui postmodum Romanæ sedi præfuit, visitandi gratia venit, atque pastoralis sollicitudine, vt peccata sua confiteretur, admonuit. Aderam & ego ad quem cura illius post Archiepiscopum spectabat, & quem secum ad illam confessionem audiendam retinuerat. Confessus est æger fideliter peccata sua, quantum ei ad confi-

tendum memoria suffragari potuit, atque à Domino Archiepiscopo solēniter absolui meruit. Qui paucis iaterpositis diebus defunctus est, & iuxta quandam Cluniacensis iuris ecclesiā Mantulam nomine tumultatus. Contigit post hæc non multo tempore elapso iuxta sylvam quæ supradicto castro de Moras adiacet, meridianis horis me iter agere, cum ecce subito quasi immensi exercitus strepitū post terga mea audio. Cuius timore perterritus, contiguam sylvam occultandus ingredior. Cumque in condensā illius me immergens, tali vt putabam in loco resedissem, vnde videre transeuntes, nec videri à transeuntibus possem, multo armorum agmine prætereunte, astitit repente coram me miles quem supra defunctum commemoravi equo insidens, scuto pectori anteposito, hastæ militari innixus. Quem vt vidi primo, exhorruī. At ille me perterritum intuens: noli ait metuere, quia non ad incutiendum tibi timorem, sed ad rogandam misericordiam huc veni. Pro peccatis meis dira tormenta patior, & maxime pro duobus, quæ dum cetera confiterer, oblitus sum. Horū vnum hoc est, quod olim cū quibusdam alijs militibus

cimi-

cimiteriū quoddam in quo quampluri-
 mi vulgariū ob maiorem securitatem se-
 ac sua contulerant infregi, ac bouem v-
 num rustico cuidam violenter abstuli. I-
 tem terræ quæ mei iuris non erat, iniu-
 stas exactiones imposui, quas ab inhabi-
 tantibus multo tempore mihi reddi coë-
 gi. Rogo ergo vt fratrem meum Ansel-
 mum adeas, eumque ex me depreceris,
 quatenus ablata, vice mea restituat, eis-
 que quibus iniurias intuli, pro me satisfa-
 ciat. Quod si fecerit, à poenis quas patior
 absque dubio liberabor. Sed noui ego
 fratris duritiam, & quod tibi ista referen-
 ti nullatenus acquiescet. Sit ergò quod
 dicturus sum tam tibi quam illi in signū,
 vt de rei certitudine, nulli vestrum liceat
 dubitare. Seis ipse pecuniam, quam in ar-
 ca repositam habebatis, & qua ad sanctū
 Iacobum ire disponebas? Hanc cum do-
 mum redieris, inuenies furto sublatam.
 Apparui insuper antequam ad te veni-
 rem, Guilielmo noto tibi militi de castel-
 lo. Moras in ipsa domo sua, à quo uni-
 uersa quæ tibi nunc à me dicta sunt, post-
 quam requisieris, audies. Dixit hæc, &
 statim ab oculis meis euauit. At ego ti-
 more cumulatus, & quia cum mortuo
 verba contuleram de vita diffidens, inde

quam citius potui, recessi. Domum ut
 veni, arcam meam fractam, & pecuni-
 am, quam dixerat, sublatam inueni. Mi-
 litem cui se loquutum indicauerat adij,
 & ab eo cuncta quæ dicta fuerant, vera
 esse cognoui. Fratrem autem defuncti adire
 facultas non fuit, quia per dies aliquot
 absens extitit. Interea dum quadam die
 re familiari urgente, iter agerem, diuerti
 in amœnum locum secus viam, vbi sa-
 licum magna multitudo quasi cuiusdam
 syluæ secretum æmulabatur. Ibi ergo
 paululum requiescere volens, cōsedi. Nec
 mora conspicio iam dictum militem ar-
 ma solita præferentem, mihi astare. Cum-
 que ego duplicato timore turbatus, in-
 verba prosilire tentarē, prior ille: Ha in-
 quit Domine Stephane, quam bonum
 nuncium quem pro salute mea fratri di-
 rigerem, vos elegi. Putabam equidem vos
 mihi compati, sed ut video, quomodo oli-
 bet me habeam vos non curatis. At ego
 multò magis adauctò timore, ut potui,
 respondi. Non inquam dissimulādo quæ
 rogaueras distuli, sed quia fratrem cui me
 direxeras nō inueni. Iā verò ut discesseris,
 absque mora aliqua ad eum ibo, & quæ
 primò rogaueras indicabo. Obsecro tan-
 tum, ut celeriter discedas, quia valdè cor-
 meum

meum tui visione turbatur, neque me-
 tesum diutiùs confabulari patitur. Nihil
 (ait) tibi formidandum est, quia vt iam
 dixi, non vt ego tibi noceam, sed vt tu
 mei miserearis ad te venire permissus
 sum. His dictis disparuit. Ego autem mul-
 ta formidine compulsus, & nequaquam
 ultra legationem iniunctam differre au-
 dens, ad sæpe nominatum fratrem de-
 functi cum milite cui se reuelauerat ac-
 cessi, ei que cuncta per ordinem quæ fra-
 ter mandauerat narraui. Ille verò vt ho-
 mo totus mundo deditus, aut non cre-
 dens, aut paruipendens, quæ à me au-
 diebat, respondit. Quid ad me de anima
 fratris mei; habuit ille sua quamdiu vi-
 xit. Quare non pro se his quibus iniu-
 rias intulerat, satisfecit? Videat sibi. E-
 go peccatorum eius pœnitentiam age-
 re nolo. Hoc ab illo accepto respon-
 so, discessimus. Pauci dies transierant,
 & ego in domo mea solus residens,
 ea quæ videram mecum mente versa-
 bam. Cum ecce subito sæpe nominatus
 defunctus, non iam in equo, sed pedes,
 non armatus, sed inermis mihi assiste-
 re visus est. At ego nimio terrore fe-
 rè in amentiam versus, in hæc verba
 prorupi. Ex parte omnipotentis Dei

& ora-

& omnium sanctorum eius, adiuro te quicumque es spiritus, vt discedas, meque tantis terroribus exagitare desistas: & ille. Quia (inquit) taliter de aduentu meo turbaris, scito quia me vltorius in hoc seculo non videbis. Adhuc tamen tertio me tibi Deus apparere voluit, vt quod per fratrem nequeo, per te consequi merear. Debes & tu si bene perpendas, plus fratre, mei misereri. Ille enim frater carnalis, tu pater in Deo fuisti spiritualis. Et ego. Faciam inquam & ipse pro te quod potero, festinato tantum, oro, discede. Post quæ verba, statim ab aspectu meo subtractus est. Mox ego inde discedens, ad rusticum cuius se bouem abstulisse dixerat, iui, ei que bouis ipsius pretium reddidi. Nam & quis esset dixerat, & vbi maneret indicauerat. De sequenti autem negotio, quoniam vires meas excedebat, nihil agere præualui. Collecta tamen presbyterum multitudinem, in dicta die, solenniter Deo offerri sacrificia feci, elemosinasque pauperibus pro posse distribui, multosque tam clericalis quam monastici ordinis viros, vt pro eo Domino supplicarent orauit.

Nota.

De